

Konventionen er kun et beskedent skridt i den rigtige retning. Men der vil med en ratifikation skabes et lidt bedre grundlag for det videre arbejde på området.

Et andet mindretal inden for flertallet (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) lægger vægt på, at Danmark nu tilslutter sig konventionen. Selv om konventionen indeholder en del mangler, må det anses for et fremskridt, at dette samarbejde mellem OECD-landene styrkes. Mindretallet må derfor beklage, at regeringen har ladet sagen forhale, således som det fremgår af udvalgets spørgsmål 51 og ministerens svar herpå.

Socialistisk Folkeparti finder, at OECD er det rette forum for udvikling af denne slags samarbejde.

Udvalgets behandling af sagen har dog afsløret, at der er et væsentligt behov for udvikelse af det internationale samarbejde vedrørende inddrivelse af skatter generelt. Dette samarbejde er helt udeladt i EF på trods af EF's målsætning om fri bevægelighed for kapital og arbejdskraft, der netop betyder, at der må være fri bevægelighed for opkrævningsmyndighederne, sådan at forstå, at der må være mulighed for gensidig bistand, så skattekrav ikke kan undgås ved, at skyldneren selv flytter eller flytter sine midler til et andet EF-land. Som det fremgår af bilaget med de optrykte spørgsmål fra udvalget og skatteministerens svar herpå, har den danske regering i EF-samarbejdet tilsyneladende helt affundet sig med denne tilstand, der har vist sig særdeles kostbar for statskassen og for de kommunale kasser.

Et *mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Mindretallet finder, at det foreliggende lovforslag er den værste trussel mod den personlige frihed og menneskerettighederne, det danske samfund har stået overfor i mange år. Hele retssamfundets struktur er truet.

Blot ved en mistanke eller påstand om skattekyld kan skattevæsenet kræve og få gen-

nemført en beslaglæggelse af en skatteydere formue, uden der er faldet dom ved en retsinstans om, at der rent faktisk er tale om et skyldsforhold.

Da konventionen har til hensigt, at de forskellige landes skattevæsen kan få adgang til at operere hos hinanden, er det indlysende, at der i meget vid udstrækning vil kunne foregå overgreb på såvel danskere bosat i udlandet som udlændinge bosat i Danmark. F.eks. er det meget ofte således, at de udenlandske skattekrav i bedste fald er tvivlsomme eller udokumenterede. Der henvises til skatteministerens svar på udvalgsspørgsmål 8. Dermed vil et udenlandsk krav om, at det danske skattevæsen skal beslaglægge den pågældende skatteydere aktiver være et groft menneskeligt overgreb. Måske vil skatteyderen på et senere tidspunkt kunne få sine aktiver tilbage, men der er næppe tvivl om, at værdien af det beslaglagte i mellemtiden er faldet, og at periodens mulige indtægter fra investeringerne enten ikke er tilfaldet den retmæssige ejer eller ikke er blevet realiseret. Alle ved, at f.eks. en aktiebeholdning ikke er en statisk størrelse. Samtidig vil det meget ofte være tilfældet, at en ankesag tager flere år og med efterfølgende chikanerier fra landets offentlige myndigheder til følge. Her er bl.a. Tyrkiet et eksempel på, at blot det at anlægge en sag mod myndighederne opfattes som statsfjendsk handling, hvorved man gør sig selv til forræder og samfundsfjende.

Lovforslaget vil, hvis det vedtages, medvirke til at skabe et overvågningssamfund af Orwell'ske dimensioner. Konventionen om gensidig bistand i skattesager, som lovforslaget åbner mulighed for at ratificere, går langt videre end de hidtidige dobbeltbeskatningsregler. Teksten specificerer, at landene skal udveksle oplysninger 1) efter anmodning, 2) automatisk, 3) spontant, uden forespørgsel og 4) tillade andre landes skattemyndigheder at optræde på dansk jord.

Samtidig har hverken regeringen eller andre statslige myndigheder pligt til at meddele den aktuelle skatteyder, at informationerne er blevet udvekslet. Det er ikke befordrende for retssikkerheden, at man, uden at der er rejst sag